

РЕШЕНИЕ

№ 6163

гр. София, 22.10.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 26.09.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **4933** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката.

Образувано е по жалба на П. Г. П. срещу решение № Ж-109/21.02.2018 г. на КЕВР, с което на основание чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3/2013 за лицензиране на дейностите в енергетиката е прекратено административното производство по жалба на П. срещу Е. С. АД. Моли атакуваното решение да бъде отменено. Претендира разноси. Представя списък /л. 78/.

Ответникът, КЕВР, моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна /ЗС/, Е. С. АД, не взема становище.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

С писмо от 12.07.2017 г. /л. 32/ Е. П. М. АД е указало на П. да представи актуално разрешение за поставяне на временно преместваем обект по реда на чл. 56 от ЗУТ.

На 31.07.2017 г. П. П. е подала искане /л. 31/ за продължаване на ползването на услугата по договор от 10.09.2014 г.

В молба от 31.08.2017 г. до Е. П. М. АД /л. 29/ П. е посочила, че поради изтеклия срок още на 31.07.2017 г. е представила разрешение за поставяне от 30.04.2014 г., презаверено на 29.05.2017 г. Допълнително е посочила, че желае да бъде сключен и договор с дружеството за присъединяване на обект, предстоящ за изграждане, за което

цитира разрешение за строеж от 16.06.2017 г.

В констативен протокол от 28.09.2017 г. /л. 27/ служители на Е. П. М. АД са отразили, че са извършили проверка на измервателните системи и свързващите ги електрически инсталации на обект на П. П. в [населено място], УПИ IV-49, кв. 25 – каравана. Отразили са, че е изтекъл срокът на разрешението за поставяне и поради непредставени документи СТИ е демонтирано.

На 04.12.2017 г. П. е сезирала КЕВР с жалба срещу Е. П. М. АД /л. 34/. В нея П. твърди, че е представила пред дружеството разрешение за поставяне, презаверено на 29.05.2017 г.

В хода на административното производство от ЗС е изготвен отговор до КЕВР от 31.01.2018 г. /л. 24/.

С решение № Ж-109 от 21.09.2018 г. е прието, че жалбата на П. срещу Е. С. АД е неоснователна, поради липса на документ по чл. 56 от ЗУТ, поради което е прекратил административното производство.

Решението е прието на закрито заседание на КЕВР на 21.02.2018 г. /л. 19/ въз основа на изготвен от Дирекция Електроенергетика и топлоенергетика доклад от 09.02.2018 г. /л. 23/.

С писмо от 24.06.2019 г. /л. 18/ в изпълнение на указанията на съда, дадени с разпореждането за насрочване, Е. С. АД е приложило всички документи, съдържащи се при него във връзка с договорните отношения между дружеството и П., вкл. и договор от 15.09.2014 г. /л. 19/ за присъединяване на обект – каравана по чл. 56 от ЗУТ със срок до 30.04.2017 г. с приложена скица /л. 23/ и разрешение за поставяне от 30.04.2014 г. /л. 24/. Страна по договора, считано от 04.03.2015 г., е П. /л. 37/.

Към документите, представени от ЗС, е приложено и разрешение за строеж от 16.06.2017 г. на Стопанска постройка в процесния имот /л. 36/.

Към жалбата, подадена до съда от П., е приложено разрешението за поставяне от 30.04.2017 г., презаверено за 3 години на 29.05.2017 г.

От правна страна съдът намира следното:

Оспореният индивидуален административен акт - решение № Ж-109 от 21.02.2018 г., е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма.

В съответствие с чл. 22, ал. 1, т. 2 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ КЕВР разглежда жалби на клиенти срещу доставчици на енергия, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, като в съответствие с ал. 5 когато комисията приеме жалба за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в наредбата по чл. 60, а именно Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (обн. в ДВ, бр. 33/05.04.2013 г.), Глава девета. В случая, изискванията на Наредбата – чл. 144 и сл. са спазени – изготвен е доклад и е проведено закрито заседание, на което е прието процесното решение, в което е прието, че жалбата е неоснователна и производството е прекратено.

Относно материалната законосъобразност на решението в частта, касаеща преустановеното електрозахранване, жалбата е основателна. Налице е изискваният от ЗС документ по чл. 56 от ЗУТ, а именно презавереното за 3 години разрешение за поставяне на каравана. Неоснователни са възраженията на ответника, че същото не било представено от жалбоподателката пред Електроразпоределение С. АД.

Действително, няма доказателства същото да е било приложено към искането на П. от 31.07.2017 г. /л. 31/, но в молбата, входирана надлежно в дружеството на 31.08.2017 г. /л. 29/, П. неколkokратно е цитирала разрешението за поставяне с изричното посочване, че същото е презаверено на 29.05.2017 г. и важи до 29.05.2017 г. Т.е. представянето на документа с жалбата до съда не е и обстоятелство по чл. 142, ал. 2 от АПК. Дружеството е следвало да укаже на П. да го представи /в случай, че не е било приложено към искането от 31.07.2017 г./, предвид цитирането му в последващата молба от 31.08.2017 г., за което доказателства не са ангажирани. Твърдяните телефонни разговори не са такива доказателства.

Независимо дали презавереното разрешение е било налично или не при ЗС /още повече, че жалбоподателката няма как да докаже, че действително го е приложила към молбата си от 31.07.2017 г., тъй като всеки отделен документ не получава отделен входящ номер/, в тежест на КЕВР е било да го изиска от жалбоподателката или от ЗС, предвид изричното позоваване на този документ в молбата от 31.08.2017 г. /л. 29/ и цитирането му в жалбата до КЕВР /л. 35/. Като не е сторил това административният орган е постановил решението си при неизяснена фактическа обстановка в нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК, поради което решението му в тази част е незаконосъобразно и следва да бъде отменено. Налице са предпоставките за продължаване на ел. захранването на караваната, тъй като презавереният документ е такъв по чл. 56 от ЗУТ.

Относно законосъобразността на решението в частта, в която КЕВР е прекратила производството, като е приела, че жалбата е неоснователна, доколкото П. не била подавала искане за проучване на условията и начина на присъединяване или искане за предварителен договор по реда на Наредба 6 от 24.02.2014 г., настоящият състав намира следното:

В искането си от 31.07.2017 г. /л. 29/ П. е заявила, че на мястото на караваната е получила разрешение от [община] за строеж на стопанска постройка (приложено), поради което задава на електроразпределителното дружество въпрос дали може да продължи да ползва настоящата услуга на база платеното присъединяване.

Доказателства за отговор на постановения в искането въпрос не са ангажирани. Приложено е писмо от 01.09.2017 г. /л. 26/ на Е. П. М. АД, за което няма данни да е връчено на П., в което дружеството ѝ указва, че следва да подаде ново искане за проучване на условията за присъединяване на обект към електроразпределителната мрежа, тъй като се касае за различен обект.

Решението на КЕВР и в тази част е незаконосъобразно.

Съгласно чл. 4, ал. 1 и чл. 4, ал. 2, т. 1 вр. чл. 5, ал. 1 от Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на ел. енергия към преносната или към разпределителните ел. мрежи, клиентът следва да подаде писмено искане за проучване на условията за присъединяване на обект към ел. мрежа по образец, предоставен от съответния мрежови оператор, като към искането се прилагат виза за проектиране или ПУП, както и документ за правото на собственост, като услугата се заплаща.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 и сл. от АПК КЕВР на първо място не е изследвала дали писмото на Е. П. М. АД от 01.09.2017 г. е връчено на жалбоподателката. На следващото място, видно от съдържанието на същото, писмото е издадено на базата на искане на П. от 01.09.2017 г. Какво е съдържанието на това искане за съда е неясно, тъй като същото не е приложено нито към административната

преписка, т.е. не е изискано от КЕВР, нито от Е. С. АД, въпреки изричните указания на съда, дадени на ЗС с разпореждането за насрочване /л. 7/.

КЕВР отново не е изискала нито от П., нито от електроразпределителното дружество, цитираното в искането от 31.07.2017 г. /л. 31/ разрешение за строеж, за което изрично е отбелязано, че е приложено. Същото е цитирано изрично и в жалбата до КЕВР /л. 37/, а видно от изисканите от съда документи от ЗС, същото е било и налично при ЗС.

Действително, искането от 31.07.2017 г. не е изготвено върху образец съгл. цитираните разпоредби на Наредба № 6 от 24.02.2014 г., но предвид заявеното от жалбоподателката изрично питане към ЗС в искането ѝ от 31.07.2017 г., което е на бланка на Е. П. М. АД и приложеното към него разрешение за строеж, то и дружеството е следвало изрично и в писмен вид своевременно да ѝ укаже това, което е направило с писмото от 01.09.2017 г., за което писмо няма данни да е връчено на П.. Няма как гражданите да знаят точно кой образец/бланка на заявление/искане следва да ползват, нито, че в случая електрозахранването на караваната и на стопанската постройка, макар и в един имот, се отнася до различни обекти. В., досежно последното също не са изложени мотиви от КЕВР защо счита, че електрозахранването на имота, служещо за захранване на караваната, не може да се използва и за захранване на стопанска постройка.

Следователно жалбата на П. и в тази част се явява основателна, доколкото КЕВР се е произнесла при неизяснена фактическа обстановка.

По гореизложените съображения съдът намира, че КЕВР е постановила незаконосъобразно решение, което следва да бъде отменено, а с оглед характера на спора – преписката трябва да бъде върната на КЕВР за постановяване на решение в съответствие с гореизложените мотиви.

При този изход на спора в тежест на КЕВР и Е. С. АД остават направените от тях разноски. Жалбоподателят претендира разноски за адвокатско възнаграждение, поради което ответникът следва да му заплати сумата от 600 лева, за която са налице доказателства, че е заплатена. Липсват основания за намаляване на претендираното адвокатско възнаграждение, тъй като същото е в минимално предвидения размер по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2014 г. за минималните размери на адв. възнаграждения, а именно 500 лева плюс ДДС от 100 лева.

Така мотивиран АССГ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на П. Г. П. решение № Ж-109/21.02.2018 г. на КЕВР, с което на основание чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3/2013 за лицензиране на дейностите в енергетиката е прекратено административното производство по жалбата на П. срещу Е. С. АД.

ВРЪЩА преписката на КЕВР за ново произнасяне съобразно дадените в мотивите на настоящото решение задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА КЕВР да заплати на П. Г. П., ЕГН [ЕГН], направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 600 лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: